

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/553/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6212206349
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6212206349.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou FRIDRICH PALKO, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporkyni Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krτίš č. k. 3C/135/2012-55 zo dňa 26. marca 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol, žalobu navrhovateľa zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania účelne vynaložené na bránenie jeho práv vo výške 100%.

O návrhu na prerušenie konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., keď mal za nesporne preukázané, že vo všetkých veciach, ktoré sa pôvodne viedli na okresnom súde pod sp. zn. uvedenými v napadnutom rozsudku zaujatosť zákonného sudcu, ktorý vec prejednáva, navrhovateľ namietal už v podanej žalobe a o jeho námietke bolo rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici, ako súdom nadriadeným, postupom podľa ust. § 16 ods. 1 O. s. p. tak, že zákonná sudkyňa JUDr. Marta Kamenská nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania týchto vecí, pretože nebola zákonnou sudkyňou v exekučných veciach tam uvedených. Dôvody na prerušenie konania neboli dané podľa názoru okresného súdu vzhľadom k tej skutočnosti, že navrhovateľ si už v podanej žalobe uplatnil svoje zákonné právo namietat' nestrannosť súdu a zákonného sudcu a o jeho námietke bolo zákonným postupom rozhodnuté.

Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, že tvrdenie navrhovateľa, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia písomnej žiadosti súdneho exekútora, nie je pravdivé. Z pripojených exekučných spisov totiž nesporne vyplýva, že okresný súd vo všetkých exekučných konaniach postupoval v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie vždy vydal v lehote 15 dní od doručenia písomnej žiadosti súdneho exekútora, dokonca v zákonnej lehote v každej veci aj doručil súdному exekútorovi písomné poverenie na vykonanie exekúcie. Súď mal, teda, za to, že v súdnej veci nie

sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu stanovené v ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

O náhrade trov prvostupňového konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 151 ods. 7 O. s. p., podľa ktorého súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie navrhovateľ v celom rozsahu. V odvolaní namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo navrhovateľovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k návrhu a uvedené vyjadrenie mu bolo doručené až spolu so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku navrhovateľ nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a že vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Uvedené dokazovanie vykonal listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pretože za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Navrhovateľ ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom, napriek tomu, že rozhodovanie vecí zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 345/09). Navrhovateľ v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad (§ 15 O. s. p.), a keďže ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie, okresný súd nemal vec meritórne prejednať. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, zamietol návrh navrhovateľa vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p..

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Odvolací súd tak poukazuje na námietku navrhovateľa, že okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Uvedené tvrdenie navrhovateľa neobstojí, nakoľko navrhovateľ mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne

konanie. Ak navrhovateľ tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k návrhu a uvedené vyjadrenie mu bolo doručené so samotným rozsudkom vo veci samej (bod 2. odvolania navrhovateľa), uvedené tvrdenie navrhovateľa nie je pravdivé. Z obsah spisu mal odvolací súd za preukázané, že vyjadrenie odporcu k návrhu navrhovateľa zo dňa 01. 02. 2013 (č. I. 31 a nasl. spisu spisu) bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručované spolu s predvolaním súdu na pojednávanie, ktoré bolo okresným súdom vytýčené na deň 26. 03. 2013 o 09.30 hod. (viď prípis + doručka na č. I. 43 a 44 spisu). Keďže uvedené vyjadrenie odporcu k návrhu navrhovateľa bolo navrhovateľovi doručené v zmysle vyššie pripojenej doručky dňa 07. 03. 2013 a termín pojednávania, na ktorý bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, bol vytýčený na deň 26. 03. 2013 je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný čas na prípravu pojednávania, zároveň možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, vrátane exekučných spisov Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 5Er/3038/2008, 5Er/135/2009, 5Er/126/2009, 5Er/115/2009, 5Er/134/2009, 5Er/69/2009, 5Er/117/2009, 5Er/79/2009, 5Er/129/2009, 5Er/3035/2008, 5Er/125/2009, 5Er/143/2009, 4Er/223/2010, 5Er/2545/2008, 5Er/133/2009, 5Er/2546/2008, 5Er/3040/2008, 5Er/140/2009, 5Er/139/2009, 8Er/574/2010, 5Er/119/2009, 5Er/66/2009, 1Er/1208/2010, 1Er/1243/2010, 5Er/76/2009, 8Er/573/2010, 6Er/237/2010, 5Er/106/2009, 5Er/122/2009, 5Er/74/2009, 5Er/120/2009, 1Er/978/2010, ktoré sú súčasťou spisu. Navyše okresný súd navrhovateľa vyzval na vyjadrenie, či trvá na podaných návrhoch vo veciach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 3C/135/2012, 3C/137/2012, 3C/149/2012, 3C/150/2012, 3C/151/2012, 3C/152/2012, 3C/153/2012, 3C/170/2012, 3C/171/2012, 3C/172/2012, 3C/173/2012, 3C/174/2012, 3C/175/2012, 3C/176/2012, 3C/177/2012, 3C/178/2012, 3C/180/2012, 3C/183/2012, 3C/185/2012, 3C/187/2012, 3C/188/2012, 3C/189/2012, 3C/191/2012, 3C/192/2012, 3C/193/2012, 3C/194/2012, 3C/195/2012, 3C/196/2012, 3C/197/2012, 3C/198/2012, 3C/199/2012, 3C/201/2012, nakoľko už v tom čase bolo z obsahu pripojených exekučných spisov tamojšieho súdu zrejmé, že okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol, a to v zákonnej 15 dňovej lehote od doručenia žiadosti súdneho exekútora, keď proti tomuto uzneseniu navrhovateľ (v exekučnom konaní oprávnený), odvolanie nepodal.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, ak okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Na uvedené pojednávanie sa napriek tomu navrhovateľ nedostavil. Z neúčasti na pojednávaní sa neospravedlnil a ani neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý sa nemohol na pojednávanie dostať. Okresný súd dôvodne skúmal podmienky predpokladané v ustanovení §-u 101 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní a ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Okresný súd preto dôvodne v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. pojednával v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Bez ohľadu na skutočnosť, že navrhovateľ podal návrh na „zrušenie“ nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, bolo nielen právom, ale aj povinnosťou navrhovateľa dostaviť sa na súdne pojednávanie. Ak sa navrhovateľ dobrovoľne vzdal tohto práva, nemôže byť prejednanie veci na pojednávaní, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, považované za postup súdu, ktorým by bola odňatá možnosť účastníkovi konania, teda navrhovateľovi, vyjadriť sa k vykonaným listinným dôkazom vrátane listinných dôkazov, ktoré boli súčasťou exekučných spisov, prípadne mal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhovateľovi nebolo žiadnym postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa verejného pojednávania, prípadne sa oboznámiť s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami odporcu, a pod. (viď aj ustanovenie §-u 44 ods. 1 O. s. p.). Naopak, zo správania navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov, ak už v písomnej výzve okresného súdu bol navrhovateľ upovedomený o tom, že jeho nárok sa súdu javí ako nedôvodný, pretože k vydaniu rozhodnutí, voči ktorým navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup, došlo v zákonnej lehote. Na uvedené upovedomenie zo stany súdu mal navrhovateľ možnosť v dostatočnom čase a dostatočným spôsobom (§ 41 ods. 1 O. s. p.) reagovať, teda uplatniť svoje procesné práva za účelom vyjadrenia k tejto skutočnosti, k dôkazom a ovplyvniť tak súdne konanie. Odvolací súd preto opätovne zdôrazňuje, že v prípade, ak by navrhovateľ využil svoje právo zúčastniť sa pojednávania, príp. nahliadnuť do spisu, mal by možnosť oboznámiť sa s vyššie uvedenými exekučnými spismi, ako aj písomnými podaniami odporcu a adekvátne na ne včas reagovať pred rozhodnutím vo

veci samej. V tejto súvislosti, teda, odvolací súd poznamenáva, že vo veci bolo rozhodnuté na riadne nariadenom pojednávaní bez toho, aby bolo porušené právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces a navrhovateľovi bol zo strany súdu daný dostatočný priestor, aby sa zoznámil s dôkazmi, ktoré okresný súd vykonal, a skutkovými zisteniami, ktoré z nich vyvodzuje, a vyjadril sa k nim, ako aj aby prípadne navrhol iné dôkazy na vyvrátenie týchto skutkových zistení.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal námietkou navrhovateľa v odvolaní spočívajúcou v tom, že vo veci samej konal nezákonný sudca napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu. Okresný súd správne v odôvodnení svojho rozhodnutia uznal, že nie je oprávnený riešiť otázku, či sú sudcovia Okresného súdu Veľký Krtíš vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí a o tejto otázke musí rozhodnúť krajský súd, ktorý už v danej veci rozhodol a okresný súd je jeho rozhodnutím viazaný. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14NcC/71/2012 zo dňa 08. 10. 2012 nebola zákonná sudkyňa JUDr. Marta Kamenská vylúčená z prejednávania a rozhodovania v rozhodnutí uvedených vecí vedených na Okresnom súde Veľký Krtíš, pretože nebola zákonnou sudkyňou v predmetných exekučných veciach tamajšieho súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevyklučuje z prejednávania a rozhodovania vecí o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda. Aj keď navrhovateľ podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a ktorá sa mala týkať práve uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn., napriek tomu otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že nevyklúčil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vecí a návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a ich rozhodnutie. Okresný súd, teda, dospel k správne nálezom, že neexistoval dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pretože neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. K tejto otázke v skutkovo a právne totožnej veci vyslovil právny názor Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 11. 03. 2013 (sp. zn. 3 Cdo 102/2013), podľa ktorého „dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O. s. p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo.“ Takýmto dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z..

Keďže odvolací súd má za to, že okresný súd dôvodne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, s tým, že súčasne navrhovateľovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces, prejednal následne odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu vo veci samej.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako konanie (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť) alebo opomenutie. (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004).

Je nepochybné, že exekučný poriadok v ustanovení § 44 ods. 2 vymedzuje lehotu, v ktorej má exekučný súd rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Jednoznačne konštatuje, že ak exekučný súd nezistí rozpor uvedenej žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, potom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby exekúciu vykonal. Naopak, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. I keď pri negatívnom vymedzení zistenia rozporu žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom nie je uvedená lehota, v zmysle ustálenej súdnej praxe sa aj na rozhodnutie, ktorým exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne, vzťahuje lehota 15-dňová. Skutočnosť, či uvedená lehota bola dodržaná, bola konštatovaná v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu na str. 2 posledný odsek, keď okresný súd jednoznačne v každej exekučnej veci konštatoval, kedy bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená Okresnému súdu Veľký Krtíš a kedy uvedený okresný súd - exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol. Vo všetkých prípadoch bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá, a to v zákonnej 15-dňovej lehote. S uvedenými listinnými dôkazmi mal možnosť sa navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca oboznámiť priamo na pojednávaní, príp. spôsobom, ktorý upravuje Občiansky súdny poriadok, napr. nahliadnutím do spisu, ak mal na uvedené dostatočný čas pred prejednaním veci samej. K vykonanému dokazovaniu zo strany okresného súdu preto nemožno nič vyčítať, tento zistil skutkový stav správne a preto následne nemohol vyvodiť iný právny záver ako ten, že ak okresný súd rozhodol v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v zákonom danej 15 dňovej lehote, nemohlo dôjsť z jeho strany k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý mu v návrhu navrhovateľ vytýkal, teda, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Ak navrhovateľ v odvolaní namieta, že je nevyhnutné skúmať aj moment, kedy poverenie, resp. rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo doručené príslušnému súdnemu exekútorovi, táto povinnosť z Exekučného poriadku súdu nevyplýva. Exekučný poriadok v tomto prípade upravuje lehotu pre rozhodnutie súdu a nie pre jeho doručenie príslušnému súdnemu exekútorovi a ani lehotu na jeho odoslanie. Napriek tomu v každej exekučnej veci, v ktorej bol nesprávny úradný postup namietaný, bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora uvedenému súdnemu exekútorovi doručené v rozpätí 10-tich až 20-tich dní, teda, bola zachovaná v každej jednotlivéj exekučnej veci aj primeraná lehota na odoslanie (§ 158 ods. 4 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.). V namietaných exekučných konaniach sa nevyskytol nesprávny úradný postup.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup,

nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach postupoval v súlade so zákonom, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s dôkazom na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady neskúmal.

Na záver odvolací súd uvádza, že Okresný súd Veľký Krtíš nepostupoval v rozpore s Exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., a prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo návrhu nevyhovel, keď neboli naplnené súčasne všetky zákonom určené podmienky, na základe ktorých dochádza k vzniku zodpovednosti štátu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, nakoľko ani navrhovateľ a ani odporca v odvolacom konaní právo na náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnili, pričom v zmysle ust. § 151 ods. 1, vety prvej, O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Keďže návrh v súdnej veci na rozhodnutie o náhrade trov konania podaný nebol, odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodol.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.